

zalig is de mensch, dien de HEERE de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is.

Of aan Psalm 119: Welgelukzalig zijn de oprechten van wandel, die in de wet des HEEREN gaan.

Ik denk ook aan de Zaligsprekingen in Mattheüs 5: Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen. Enz.

We zouden daar het woord zalig kunnen omschrijven op deze manier:

Wat hebben die menschen het goed, wat een benijdenswaardig voorrecht als een mensch vergeving van zonden heeft en den HEERE oprecht vreest.

Maar het woord zaligheid in Rom. 1:16 beteekent wat anders.

We kunnen beter een ander woord gebruiken, n.l. redding of behoudenis.

Dat woord doet ons denken aan een groot gevaar, waaraan we ontkomen zijn.

Of aan een groot kwaad, waaruit we getrokken zijn.

Of aan grooten nood, waaruit we verlost zijn.

Als een drenkeling aan den dood-door-verdrinking ontkam, zeggen we: hij werd gered.

Als Paulus nu in Rom. 1:16 schrijft, dat het evangelie een kracht Gods is tot zaligheid een iegelijk die geloofd, dan beteekent dit, dat het evangelie ons verlost van het grootste kwaad en begiftigt met het hoogste goed.

Er is eigenlijk maar één kwaad in de wereld en dat is de zonde.

Er is eigenlijk maar één goed en dat is Gods genade in Jezus Christus.

Zaligheid of redding is nu dit, dat we bevrijd worden van de schuld der zonde, zoodat we juichen: Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus. (Rom. 5:1).

Redding is vervolgens ook dit, dat we verlost worden van het geweld of de heerschappij van de zonde: Want de zonde zal over u niet heerschen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade (Rom. 6:14).

Redding is ook dit, dat we niet meer liggen onder den toorn Gods, waardoor heel ons bestaan één gestadige dood is, maar dat we zijn overgegaan in het leven onder Gods genade.

Het woord zaligheid of redding staat in de Schrift in tegenstelling met den dood, bijv. in 2 Cor. 7:10: Want de droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekeering tot zaligheid, maar de droefheid der wereld werkt den dood.

In Fil. 1:28 staat zaligheid tegenover het verderf.

In 1 Thess. 5:9 staat zaligheid tegenover den toorn Gods: Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid door onzen Heere Jezus Christus.

Wie het evangelie geloofd is overgegaan uit den dood in het leven, uit de duisternis tot het licht, uit de dienstbaarheid der zonde tot den heerlijken dienst van vrije kinderen Gods. Hij is onttrokken aan de heerschappij van den duivel en gezet onder de genadeheerschappij van Jezus Christus. Hij is gered, behouden, zalig.

Ik herinner me nog zeer goed, dat ik als jong predikant een gesprek had met een gemeentelid over m'n preeken. Hij had wel waardeering, maar miste ook wat. Op m'n vraag, wat hij dan miste, was z'n antwoord: Ik mis in uw preeken de tegenstelling van duisternis en licht, van dood en leven, van verdoemenis en vrijspraak, van hel en hemel, van duivel en God, van verderf en zaligheid.

Hij had, denk ik, wel een beetje gelijk.

We moeten, als we het woord zaligheid, redding hooren, die tegenstelling maar niet vergeten. We zijn van nature kinderen des toorns, maar worden in Christus tot genade aangenomen. We zijn van nature kinderen des doods, maar ontvangen, geloovend in den Heere Jezus, het leven en de zaligheid.

Als we onzen Bijbel kennen, weten we, dat er in het woord zaligheid of redding perspectief zit. Beter kan ik het zoo zeggen: In de zaligheid of redding zelf zit beweeglijkheid, voortgang. De zaligheid heeft een begin, een voortgang en een voltooiing. Laat ik enkele voorbeelden noemen.

In den brief aan de gemeente van Efeze schrijft Paulus aan voormalige heidenen, die tot het geloof zijn gekomen: Uit genade zijt gij gered. Ze zijn aanvankelijk behouden. Ze zijn gezet op den weg der zaligheid (Efeze 2:8).

Maar daarmee is 't einddoel nog niet bereikt. Wat Paulus schreef aan de Filippijzen geldt ook voor de Efeziërs: Werket uw redding uit, brengt uw redding tot voltooiing (Fil. 2:12). Dat moeten ze doen, door te strijden tegen de zonde, door zich te onttrekken aan den greep van den duivel en den invloed van de wereld en de macht van eigen vleesch. Hun redding moet voortgang hebben.

De zaligheid heeft ook een einddoel. Daarvan spreekt de Heiland, als Hij zegt: Maar wie volhardt tot het einde, die zal zalig of behouden worden (Matth. 24 vs 13). Die zal den hemel ingaan en koninkrijken eren. Hij zal altijd bij den Heere zijn en definitief, volko-

men onttrokken zijn aan de macht van den duivel en den dood, om eeuwig te leven.

Verstaan we het, dat het evangelie onze redding bedoelt?

Verstaan we het, dat God niet ons verderf wil, maar dat we leven?

„Want God heeft zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordeelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden“ (Joh. 3:17).

Vreezen we het verderf en zoeken we het leven? Hat en de zonde en is het ons te doen om Gods genade?

Zoeken we de zaligheid, de redding, het leven in Christus Jezus?

Onderzoeken we de Schriften, die ons wijs kunnen maken tot zaligheid?

Daar staat in 2 Tim. 3:15 hetzelfde woord als in Rom. 1:16.

De Schriften kunnen ons wijs maken tot redding, tot behoud, ten eeuwig leven.

Ik vrees wel eens, dat vele kerkmensen hier niets meer van verstaan.

Laten we nu maar niet naar anderen kijken, maar naar onszelf.

Hebben we acht op die groote zaligheid, die het evangelie schenkt?

Wijzen we onze kinderen er op, dat ze hebben te kiezen tusschen dood en leven, ondergang en redding, rampzaligheid en zaligheid?

Er is bij velen een ontstellend gebrek aan kennis van het eenvoudige Evangelie. Veler hoofden en harten zijn vol van alles en nog wat, maar het evangelie is hun geen kracht Gods tot zaligheid.

Het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in den dag des oordeels, dan hun, die wel het evangelie gehoord hebben, maar het niet hebben geloofd.

Maar:

Welzalig zij, die naar zijn reine leer,

In Hem hun heil, hun hoogst geluk beschouwen.

Die Zions Vorst erkennen voor hun HEER.

Welzalig zij, die vast op Hem betrouwen. Ps. 2:7.

H. J. J.

KERKELIJK LEVEN

Wij capituleren (Eerste Proeve)

Bemilde lezer, wij hebben besloten, te capituleren. Met ingang van de nieuwe jaargang. Dan gaan we ons trotse hoofd buigen onder het juk van de afgrijpselijke nieuwe spelling. Tenminste onder wat wij daarvan houden voor de minst brutale vorm.

Wij doen dit niet met plezier. Wij vinden het misrabel. Wij hebben sedert enige maanden met het probeersel gewerkt, toen een uitgever, die een nieuwe druk wou ter perse leggen van twee van onze jeugdwerkjes, zei: nieuwe spelling. We hebben daarin berust. En bij de correctie menig zinnetje moeten ombouwen, omdat je niet meer wist, in die nieuwe spelling, wat kop en wat staart, wat onderwerp en wat lijdend voorwerp was. We hebben ons gevoel van: dat is jammer! — onophoudelijk bevestigd gezien. Wij begrijpen niet, waarom een duitse school nog altijd in staat is, duitse kinderen dat lastige Duits te leren, en waarom de nederlandse geen nederlandse meer leren kan. Als je in boeken over krankzinnigenverpleging, psychotherapie, en psychoanalyse, al die proeven van handschrift van gedegenereerden en krankzinnigen bekijkt, zeker, dan ontdek je spelfouten. Net zo als bij ons, als nederlandse patiënten van overeenkomstige eruditie proeven-van-handschrift leveren. Maar zelfs met die spelfouten tonen die duitse patiënten, dat hun „volkschool“ hen heeft leren spellen. En dat de historie van de taal zich weerspiegelt in de spelling. Wie het taalgevoel afstompt, zal de tocht al zo in de verdrinking gekomen kennis der klassieke talen nog meer doen verlopen en een fatale bijdrage tot het steeds verder achteruitgaan van het nederlandse onderwijs en de europese beschaving en cultuur hebben geleverd. We gaan de eeuw der vervuiling in: zelfs filosofen worden geleverd op bestelling van een of andere staat.

Maar wat kan men inzake die spelling doen? Feit is, dat de school niets anders leert dan dit misbaksel. Dat daardoor de jonge mensen (en die zijn intussen al weer ouder dan we dachten) een spelling als die van ons blad „ouderwets“ gevonden hebben, al 'n poosje.

Maar wat eerst nog opvalt als ouderwets, wordt straks voorbijgegaan als vreemd.

En daar moeten we leren oppassen. Het moet niet onze schuld zijn, als de jongelui zich van ons vervreemden.

We hebben dus onze eerste hanepoten met één o vandaag in „De Reformatie“. En met de nieuwe jaargang zetten we — althans voor wat onze artikelen betreft — door. Met een zuur gezicht. Maar aan die lagere school is toch niets meer te beginnen. En de Reformatie-zetter zal ook wel bij wezen, dat hij niet behoeft om te schakelen van nieuw in oud.

Alle medewerkers, die bereid zijn, goed te vinden, dat hun copie in nieuwe spelling komt, of anders daarin wordt omgezet, zullen ons het verdrietige genoegen doen, waarmee we onszelf kastijden.

Willen zij niet, dan verzoek ik hen, op de copie aan te tekenen: oude spelling laten staan. Er was onlangs een medewerker, die zeer op prijs gesteld wordt, doch alleen oude spelling wil gebruiken. Niet graag zou ik hun artikelen missen.

Natuurlijk zal ik fouten maken. Ik heb in dit korte stukje al twee keer me verscreven (duitsche, neder-

landsche). Moge eventueel gestuntel vergeven worden.

En onze goede vriend Adolphus Venator, die voor jonge mensen schrijft, zal alleen reeds voor z'n fatsoen moeten moedoen met die spelling, die vlees noch vis is. Dat laatste zinnetje is gelukt, zonder fout.

K. S.

Theologische Hoogeschooldag

Twee korte opmerkingen.

a) Een waarschuwing. De Gereformeerde Gemeente te Kampen heeft ons al eenige jaren in bijzondere vriendschap willen helpen met haar oude kerkgebouw aan den Burgwal. Het was al bestemd om verlaten te worden, en we hebben wel eens gedacht aan die zwaarbeladen galerij, als we er spraken. Maar thans heeft deze Gemeente een prachtig, gloednieuw kerkgebouw, dat bijna gereed is, aan de 2e Ebbingestraat; eerst hebt ge prof. Veenhof, dan den Kamper politiecommissaris en dan die nieuwe kerk. Alle drie helpen mee op den School-dag. Alleen maar: de kerkeraad der Geref. Gemeente is zeer terecht bezorgd voor haar splinternieuwe gebouw. Als er gedrongen wordt, loopt de verf, het vernis, het stukadoorwerk allerlei gevaren. Wie is niet extra zuinig op zijn gloednieuwe fiets of auto? En zouden wij dan dit kerkgebouw verontreinigen of beschadigen? Het scheelt ons een massa zitplaatsen. Daarom: geen vuil, geen snippers, geen etenresten, geen eierschalen, en de voeten „thuis“! En een ordemaatregel: niemand komt dit kerkgebouw in, tenzij voorzien van een daarvoor afgegeven kaart. Geen vrijbuitertijen dus, al mocht er soms nu net uw lievelingspreker staan te oorenen.

b) Een mededeeling: één der reeds maanden geleden aangezochte sprekers moest zich terugtrekken wegens verhindering. Het College van Hoogleraren was zoo gelukkig den Heer A. Zijlstra van Groningen bereid te vinden, op te treden in de sprekerscolonne.

c) Tenslotte: op dit oogenblik zijn — Kampenaren niet meegerekend — al aangevraagd ruim 6800 kaarten.

K. S.

Aantekeningen bij de Heidelbergse Catechismus door Ds J. van Bruggen

De gewoonte van „De Reformatie“ is, dat ieder van haar medewerkers die een boek schreef, dit zelf bij de lezers inleide. Naar deze gewoonte vroeg de Redacteur mij, het kleine boekje, dat onlangs van mij verscheen, ook zelf met een paar woorden hier voor te stellen. Het betreft een leerboekje ten dienste van het Catechetisch onderwijs in de Gereformeerde Kerken in Nederland. De titel ervan vindt U hierboven. Het boekje wil door aantekeningen den inhoud van den Catechismus aan de leerlingen duidelijk maken. Daarbij verwijst het hen telkens naar de andere belijdschriften en de overige formulieren der kerken. Bijzondere aandacht wijdt het aan het Schriftbewijs. Die deelen der leer, die de laatste jaren het felst werden aangevochten, werden breder dan andere behandeld. Zoals gezegd, wil het boekje een leerboekje zijn. Daarom bevat het veel vragen, die de catechisant zelf uit de geboden aantekeningen en/of de kerkelijke geschriften moet beantwoorden. Het boekje telt ruim 150 pag. compresse druk op goed papier en is verkrijgbaar bij: Drukkerij „Gemeenschappelijk Belang“, Kanaalstraat 1, te Assen, voor den prijs van f.2.— per exemplaar (bij minstens 10 ex. à f.1.75). Vervulde de HEERE ook door dit boekje zijn belofte, dat het zaad Hem zal dienen.

A.

v. B.

INDRUKKEN VAN DE SYNODE

Prae-adviseurs

Het is met de prae-adviseurs, zooals we het altijd plachten te zeggen, ongeveer gebleven zooals het was. Tenminste, wat de zaken betreft. Een kleine wijziging is in den bestaanden toestand gekomen, maar die betreft meer een technische dan een materiele kwestie.

We hebben opzettelijk over deze aangelegenheid in ons blad geen woord geschreven. Dat vonden we niet noodig, en daarna niet gewenscht. Ook nu zullen we er niet over spreken. Aan deze zaak zat een en ander vast, waarvan de overweging tot zeer verschillende conclusies leiden kon. En ook geleid heeft. Reeds lang geleden.

Er waren evenwel in de huidige omstandigheden factoren, die een ingrijpende wijziging, in welken zin dan ook, ongewenscht maakten. Sommige kwesties kan men alleen aanpakken, als de zee effen is — ik bedoel de zee, en niet onze eigen vloot. Daarom zijn we bij met de hoofdzak der beslissing. Vóór de synode waren terecht, wijl volgens Amersfoortsch besluit, door de roepende kerk de hoogleraren uitgenoodigd, de synode bij te wonen. Ze hadden dus over de zaak kunnen meespreken, doch hadden bericht, weg te blijven totdat over deze zaak zou zijn gehandeld. De gevallen beslissing is door hen dus op geenerlei wijze beïnvloed.

Mogelijk gaan we later wel eens op de zaak zelf in. Als 't noodig schijnen mocht.

K. S.

Theologische Hoogeschool

In elke synode beslaan de zaken der Theologische Hoogeschool een breed stuk van den synodalen tijd. Ook dit jaar was het zoo. En toch mogen we zeggen: indien alles zoo vlot en zoo prettig gaat, als de behandeling van dit vragencomplex, dan kon toch de langste synode nog wel eens de kortste mogen heeten: alles liep zoo „gesmeerd“, dat het ons zelf verbaasd heeft. Toch was het niet de viugheid, als waarmede „hamerstukken“, die niemand bijzonder interesseeren, erdoor plegen gejaagd te worden.

Neen, enkel, dat er stemmigheid was.

Verblijde kan ons al hooger onfinesses aan snappen, n liefde en g kerkvolk n dat gebed. Theologisch in de kerken. Kampen d in de ket tongen, gaarne uit het praati met de ond der herstel cordiaal g zijn tot e maakt. Zo lijke samet vinden nie steeds alle van weten schen scho rotten.

Gelukkig die wetens wat het be om te we maar wein van Calvij Calvinistis zijn al we Kampenar ken vóór d zijn.

Er ware niet dadeli de financie één nieuw deel raakt zijn achter werd er, v voorbereid. Een lector

Maar oc grijpende den veroo curatoren staan.

Wij zijn Het is l tjes van k het maar riem.

1) Zie el

De

Eenige schreven, boek van in algeme van Mühl over een l ders, mijn er een apt gonnen ool.

Maar be achterweg

Toch wi het goed z voor het l hebben th «feer beho het is juist leeren kan

Het ha het verhar 7 Juli j.l.

militairen ode vrijwi teneinde a kunnen ble

Doeft en later even ze in moel

Als ik in het mij v gereed ge hart blijkt zijn werk

Zien ze d gevangenis om een d er een bis

wanneer v dikte Woo lange zich

Dat ik zijn reden is het, je ten. En ha heden van en concre en effectie

Als ik z ik niet he lingen, di nog steed

Maar o predikant ambtelijke staatsweg